

Preek van pater George Saraber, 2 september 2018, viering van welkom en samengaan Heelsum-Renkum

Daar zijn we dan nu eindelijk bijeen. Na de sluiting van het kerkgebouw in Heelsum, en de beslissing van de gemeenschap aldaar om samen te gaan met de gemeenschap van Renkum, en één gemeenschap te gaan vormen, en nu de vakantie voorbij is, vieren we vandaag op een beetje een speciale manier ons samengaan en samenzijn, met een viering van welkom en samenzijn.

Na de welkomstwoorden, kunnen we ons misschien al een beetje thuis voelen. En ik hoop dat onze Eucharistieviering vanmorgen ons aanzet om de definitieve stap te maken op de weg naar eenheid en saamhorigheid.

Voor de viering hebben we vandaag speciale lezingen uitgekozen die weergeven wat de bedoeling is en waar het uiteindelijk naar toe moet.

God die zelf één is, wil ook eenheid onder de mensen. De symbolische daad van de profeet Ezechiël met de twee stukken hout wijst daarop: Israël, het volk Gods, was verdeeld geraakt in twee koninkrijken, en Jahweh wil dat ze weer één worden: twee stukken hout worden weer één geheel. Op die stukken hout zouden wij de namen van Renkum en Heelsum kunnen schrijven, want God wil dat die twee ook één worden, want Hij is onze God en wij zijn Zijn volk.

Maar binnen een lichaam fungeren veel elementen: ieder heeft zijn eigen taak maar toch blijft het lichaam één. Daar wijst Paulus op. Juist door de verscheidenheid van ieder, hebben we elkaar nodig: ieder heeft gaven en talenten en die zijn juist verschillend om een aanvulling te vormen op elkaar. Dit is een belangrijk gegeven om een éénheid te vormen met een grote diversiteit waarin ieder tot zijn recht kan komen.

Alleen als er eenheid gaat heersen, zal de Heer zeggen: daar wil ik thuishoren. Daar ben ik welkom, zoals Hij het was in het huis van Zacheüs. En zijn tegenwoordigheid zal dan heil en genezing brengen zoals heil kwam over het huis van Zacheüs. Over deze lezingen kunnen we thuis ook nog eens nadenken.

De afgelopen maanden heeft een groep mensen van beide gemeenschappen met elkaar overlegd en is een basis gelegd voor het samengaan, en een eerste resultaat is er: we zijn hier samen gekomen. Maar voor we een echte en hechte eenheid gaan vormen of zijn, moet er nog wel het een en ander gebeuren, en zal er tijd nodig zijn.

Op de eerste plaats moeten de scherpe kantjes van onze geschillen eraf. Het is vergelijkbaar met een jongen en een meisje die elkaar gedurende een langere tijd hebben leren kennen en die besluiten te gaan trouwen en samenwonen. Voor hun trouwen is er veel gepraat, maar eenmaal getrouwd komen ze erachter dat er hier en daar nog wel wat geschaafd en aangepast moet worden voordat alles goed gaat. Een getrouwde vrouw zei me eens: in de eerste vijf jaar moet je extra hard aan de eenheid binnen je huwelijk werken. Dit zal ook wel zo zijn binnen onze nieuwe geloofsgemeenschap. Want wij hebben over een hoop dingen verschillende opvattingen en ideeën. We hebben te maken met invloeden die van buitenaf komen, en misschien van hogerhand, invloeden die – volgens mij – soms de eenheid in de weg kunnen staan. Dan zijn er nog veel praktische dingen waar nog een antwoord op moet komen: het organiseren van het secretariaat, ziekenbezoek, hulp aan behoeftigen, verbetering van onze vieringen, om maar een paar dingen te noemen.

Toch geloof ik dat we er klaar voor zijn om de handen in elkaar te slaan, en de toekomst met vertrouwen tegemoet te zien. Want wij zijn de kerk, weliswaar met anderen, de kerk van Christus, en Hij is met ons. Wij zijn de kerkgemeenschap hier ter plaatse, in Heelsum-Renkum, en die moet blijven bestaan. En met een oog op de toekomst, menselijk

gesproken, ben ik ervan overtuigd, dat wij als gemeenschap meer onafhankelijk moeten gaan functioneren. Wij zullen meer initiatief moeten nemen, gemeenschappelijk maar ook privé – met altijd in ons achterhoofd de gedachte: is dit goed voor onze gemeenschap, helpt dit onze gemeenschap vooruit. Een locatieraad en pastoraatsgroep heeft hier een belangrijke taak, en moet misschien herziene of nieuwe doelen stellen. En heus: je hoeft niet voor alles naar de pastor te lopen om toestemming te vragen. Als iemand een bijbelgroep wil beginnen, en lotgenoten vindt, moet dat kunnen, zonder meer... Hetzelfde geldt voor een gebedsgroep, of een andere activiteit. Wel vind ik dat de gemeenschap hoort te weten wat er gaande is, zodat we elkaar kunnen steunen als dat soms nodig mocht zijn, of raad verschaffen. Maar de ene groep moet zich niet aan een andere opdringen of onmogelijke dingen eisen...

Veel zal van ons zelf afhangen. Daar zijn we hoop ik, toch wel achter gekomen de laatste paar jaar, nu dat we eigenlijk nog maar één pastor hebben die niet overal kan zijn. Maar ik geloof dat we het één worden aan kunnen, als we er wat voor over hebben: als we bereid zijn open te staan voor goede initiatieven en ideeën, en bereid zijn om toe te geven en eigen ideeën of standpunten te verlaten: de scherpe kantjes moeten eraf: het is een nemen en geven van beide kanten, in liefde, om het doel te bereiken: het volk Gods te zijn in Renkum en Heelsum.